

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudců Mgr. Pavly Polednové a JUDr. Olgy Petrové ve věci

žalobce: **Partners Financial Services, a.s.**, IČO 27699781
sídlem Türkova 2319/5b, 149 00 Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Tyllem
sídlem V Celnici 1040/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 11 422,40 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. srpna 2019, č. j. 42 C 121/2018-76,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhá na žalované zaplacení částky 11 422,40 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 26. 11. 2017 do zaplacení (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku ve výši 900 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě ve znění změny ze dne 23. 8. 2019, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení žalované částky s příslušenstvím z titulu náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Za nezákonné rozhodnutí žalobce považuje usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017 č. j. [REDAKCE] kterým bylo odmítnuto pro opožděnost jeho odvolání podané do rozsudku soudu prvního stupně a kterým mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení. Škoda dle žalobce odpovídá náhradě nákladů odvolacího řízení, kterou byl dle uvedeného rozhodnutí povinen uhradit. Namíтал, že odvolací soud měl odvolání odmítnout pro opožděnost ihned, aniž vyzýval protistranu k vyjádření k podanému odvolání, neboť v takovém případě, by protistraně náklady odvolacího řízení nevznikly.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že pro absenci odpovědnostního titulu nejsou splněny podmínky odpovědnosti státu za škodu.
4. Soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobce svůj nárok dne 25. 5. 2017 předběžně uplatnil u žalované a žalovaná mu nevyhověla. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. [REDAKCE] učinil podrobná zjištění o průběhu řízení. Měl zejména za prokázané, že žalobce se žalobou doručenou soudu dne 16. 10. 2015 domáhal na žalovaném R [REDAKCE] M [REDAKCE] zaplacení 257 895 Kč s příslušenstvím z titulu uzavřené mandátní smlouvy. Ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 24. 11. 2016, č. j. [REDAKCE] Výrokem I. byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku 50 000 Kč s příslušenstvím, výrokem II. byla žaloba o zaplacení 207 895 Kč s příslušenstvím zamítnuta a výrokem III. byla žalobci uložena povinnost nahradit žalovanému náklady řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 12. 1. 2017. Žalobce podal proti rozsudku odvolání. Soud vyzval žalobce dne 18. 1. 2017 k zaplacení soudního poplatku za odvolání a dále zaslal odvolání žalobce žalovanému s výzvou, aby se k němu vyjádřil. Žalobce dne 30. 1. 2017 zaplatil soudní poplatek. Žalovaný se podáním ze dne 7. 2. 2017 vyjádřil k podanému odvolání. Následně byl spis předložen Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o odvolání. Městský soud v Praze nařídil jednání na den 11. 4. 2017. K žádosti žalobce jednání odročil na den 28. 4. 2017. Usnesením ze dne 27. 4. 2017 č. j. [REDAKCE] Městský soud v Praze výrokem I. odvolání žalobce odmítl pro opožděnost a výrokem II. uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení. Usnesení nabylo právní moci dne 16. 5. 2017.
5. Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“). Konstatoval, že k tomu, aby byla založena odpovědnost státu za škodu, musí být dán odpovědnostní titul, tedy nesprávný úřední postup nebo nezákonné rozhodnutí, dále vznik škody a příčinná souvislost mezi odpovědnostním titulem a vzniklou škodou, přičemž všechny tyto podmínky musí být splněny současně. Vysvětlil, že nesprávným úředním postupem je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to zejména takové, které nevede k vydání rozhodnutí, resp. takové úřední postupy samy o sobě nevedou k vydání rozhodnutí, a je-li vydáno, pak se v jeho obsahu bezprostředně neodrazí. Uvedl, že v daném případě připadá v úvahu pouze odpovědnostní titul v podobě vydání nezákonného rozhodnutí, neboť postup soudu prvního stupně a soudu odvolacího se jednoznačně odrazil v rozhodnutí odvolacího soudu ohledně náhrady nákladů řízení. Poukázal na závěry judikatury Nejvyššího soudu České republiky, ze kterých plyne, že soud v řízení o odpovědnosti státu za škodu není oprávněn sám posuzovat zákonnost rozhodnutí vydaného v jiném řízení a podmínka nezákonnosti rozhodnutí je splněna pouze tehdy, bylo-li toto pravomocné rozhodnutí jako nezákonné zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Vzhledem k tomu, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017 č. j. [REDAKCE] nebylo pro svoji nezákonnost zrušeno ani změněno, uzavřel, že v daném případě není dána existence odpovědnostního titulu spočívajícího v nezákonném rozhodnutí ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

smyslu § 8 zákona č. 82/1998 Sb., a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl, aniž se v souladu se zásadou procesní ekonomie zabýval splněním dalších podmínek pro vznik odpovědnosti státu za škodu. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že v řízení úspěšně žalované přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v paušální náhradě hotových výdajů dle vyhl. č. 254/2015 Sb.

6. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce včasné odvolání. Namítal, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Zdůraznil, že by v souvislosti s odmítnutím odvolání nemusel hradit náklady protistrany, pokud by soud prvního stupně postupoval v souladu se zákonem a jeho odvolání odmítl dřív, než začal činit úkony k jeho projednání. Vytýkal soudu prvního stupně, že zaujal nesprávný právní výklad možnosti požadovat na státu náhradu škody z titulu nesprávného úředního postupu. Vyjádřil názor, že výklad soudu prvního stupně je příliš restriktivní, když dle něj není možné požadovat škodu za předpokladu, že již bylo vydáno rozhodnutí. Poukázal na to, že přestože k vydání rozhodnutí došlo, předcházelo mu nesprávný postup soudů v prvním a v druhém stupni. Vytýkal soudu prvního stupně, že v projednávané věci posoudil usnesení o odmítnutí odvolání jako zákonné, byť k jeho vydání vedl zcela evidentně nesprávný úřední postup, který má za následek nesprávnost rozhodnutí. Dovodil, že pokud by byl výklad soudu prvního stupně správný, znamenalo by to, že se nemůže žádným způsobem domoci nápravy chybného postupu soudů v daném případě, což nemohl mít zákonodárce v úmyslu. Zdůraznil, že náklady odvolacího řízení nevznikly jeho zaviněním, nýbrž zaviněním soudu prvního stupně, který měl odvolání pro opožděnost odmítnout, což neučinil, případně také zaviněním soudu odvolacího, který měl opožděné odvolání rovnou odmítnout a nikoliv nařizovat jednání ve věci. Za nepochybnou označil skutečnost, že usnesením Městského soudu v Praze o odmítnutí odvolání mu vznikla škoda, a to škoda ve výši rovnající se výši náhrady nákladů řízení dle výroku II. usnesení. Vzhledem k tomu, že nemá možnost jiné obrany, měl dle žalobce soud prvního stupně vyložit ust. § 7 zákona č. 82/1998 Sb. šířeji, jelikož pouze tak může být napraveno vytýkané pochybení soudů. Z uvedených důvodů navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhová. Současně navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.
7. Žalovaná navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrzen.
8. Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a o.s.ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
9. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek skutkových zjištění, vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu a věc také správně posoudil po právní stránce. Odvolací soud má ve shodě se soudem prvního stupně za to, že v posuzované věci nebyly splněny zákonem stanovené podmínky odpovědnosti státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci.
10. Z hlediska zákona má odpovědnost státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci dvě základní formy, a to odpovědnost za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím a odpovědnost za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Jedná se o objektivní odpovědnost, již se stát nemůže zprostit, která je založena na současném splnění tří podmínek: 1. nezákonné rozhodnutí či nesprávným úřední postup, 2. vznik škody či nemajetkové újmy a 3. příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody či nemajetkové újmy.
11. Žalobce tvrdí, že mu vznikla majetková újma v důsledku nezákonného rozhodnutí, za které

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

považuje usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017 č. j. [REDAKCE], kterým bylo pro opožděnost odmítnuto jeho odvolání podané do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 11. 2016, č. j. [REDAKCE] a kterým mu byla uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů odvolacího řízení. Nezákonnost uvedeného rozhodnutí spatřuje zejména v tom, že jeho vydání předcházelo nesprávnému postupu soudu prvního stupně, který opožděně podané odvolání neodmítl, nýbrž jej zaslal žalované straně s tím, aby se k němu vyjádřila, v důsledku čehož vznikly náklady odvolacího řízení.

12. Soud prvního stupně správně dospěl k závěru, že v daném případě nepřichází do úvahy odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, neboť tato forma objektivní odpovědnosti státu se spojuje s nesprávným úředním postupem spočívajícím v porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to i při úkonech prováděných v rámci činnosti rozhodovací, které se však bezprostředně neodráží v obsahu vydaného rozhodnutí. V posuzované věci se nicméně vytýkané vady postupu soudu týkaly jeho činnosti směřující k vydání rozhodnutí a projevy se v obsahu vydaného rozhodnutí. Za tohoto stavu věci mohou být nesprávnosti či vady postupu soudu zvažovány jedinečně z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím (srovnej usnesení Nejvyššího soudu České republiky z 16. 5. 2012 sp. zn. 28 Cdo 3013/2011). Podmínka nezákonnosti rozhodnutí je přitom ve smyslu ust. § 8 zákona č. 82/1998 Sb. splněna pouze tehdy, bylo-li pravomocné rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.
13. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017 č. j. [REDAKCE] pro svou nezákonnost zrušeno nebylo. Nelze jej tedy z hlediska ust. § 8 zákona č. 82/1998 Sb. považovat za nezákonné rozhodnutí, a tudíž chybí odpovědnostní titul jako základní podmínka zakládající odpovědnost státu za žalobcem tvrzenou škodu. Soud prvního stupně proto postupoval zcela správně, pokud pro absenci zákonných předpokladů odpovědnosti státu za škodu žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl. Nepochybil pak v návaznosti na rozhodnutí o věci samé ani při rozhodování o náhradě nákladů řízení.
14. Odvolací námitky nejsou způsobitelné správnost rozhodnutí soudu prvního stupně zpochybnit. Soud prvního stupně při posuzování podmínek odpovědnosti státu za škodu aplikoval relevantní ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. a při jejich výkladu respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu České republiky. Za opodstatněné tak nelze považovat výtky žalobce v tom smyslu, že soud prvního stupně vykládá zákonem stanovené předpoklady odpovědnosti státu za škodu příliš restriktivně. Znění zákona v tomto směru prostor pro širší výklad neposkytuje, přičemž úmyslem zákonodárce je bezpochyby vymezení zákonného rámce odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci a nikoli náprava vytýkaného chybného postupu soudů, jak se domnívá žalobce.
15. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud podle ust. § 219 o.s.ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.
16. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, když v odvolacím řízení úspěšně žalované žádné náklady nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Praha 5. prosince 2019

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.